

Ramses ShaffyHuis

Shaffy Poëzie Podium - 8 november 2019

Eric Jansen schreef al als puber en merkte dat het hem rustig en blij maakte. Sindsdien loop schrijven als een rode draad door zijn leven en is niet meer weg te denken. Hij debuteerde in 1982 met de bundel “Het bezeten bankje, in 1987 gevolgd door “De rest van de dag” en in 1989 met “Atelier, tien uur s’ morgens”. Vanaf 1986 was Eric veelvuldig te horen op podia, en kon je zijn werk ook lezen in vakbladen. Sinds 2001 schrijft hij ook voor de plaatselijke krant van Culemborg waar hij woont. In 2006 verraste hij de wereld met de CD “Hotel Neutraal” gedichten op muziek en in 2016 verscheen: “Einde eiland”. Deze laatste publicatie was een verzameling van werk wat hij de laatste tien jaar schreef over reizen, kunst en relaties. In 2018 werd hij uitgeroepen tot stadsdichter van Culemborg.

Louis van London werd 66 jaar geleden geboren in Breda en woont daar nog steeds. Hij schrijft anekdotische gedichten die hun weg hebben gevonden naar vele poëzie sites. Poëzie niet alleen schrijven, maar ook ten gehore brengen vindt hij zo belangrijk dat hij in 2017 een literaire café is gestart in Breda, met de mysterieuze naam “de groene fee”. In 2018 is er een bundel van hem verschenen.

Remco Sligting maakt ‘t mij moeilijk omdat google geen cv van hem prijsgeeft. Ik zie zijn naam veelvuldig op aankondigen van poëzie podia in heden en verleden. Zo trad hij op in Café Eijlders in 2012 bij de presentatie van de verzamelbundel “Afscheid 2”. In 2017 was hij te gast op het Poëzie podium in Eindhoven in kunstcafé Malle Babbe. En in 2016 werd er een bundel met gedichten uitgegeven, geschreven door 26 dichters, waaronder Remco, onder de titel “Het zout van Europa”. Over de thematiek van Remco’s gedichten tast ik tot op heden totaal in t duister, maar ik ga me laten verrassen. En hopelijk bent u nu ook nieuwsgierig.

Adrienne Garber is een buurtgenoot want zij woont op Kattenburg, een van de Oostelijke Eilanden hier in Amsterdam. Ze woonde overigens met haar gezin met vier kinderen langere tijd in het buitenland. Toen haar huwelijk strandde begon ze meer te schrijven om haar gedachten en gevoelens te ordenen. Dat leidde tot gedichten die veelal een repetitief karakter hebben alsof door bepaalde woorden steeds te herhalen het onheil buiten de deur kan worden gehouden en zij zichzelf moed kan inspreken.

José Aerts